

HÁROM SIKER BUKÁSA.

(Nem vig történet ez, a kiken megesezt.)

Érdemes Kajsza Péter uram, személyét tekintve, még nem érdemlené meg, hogy viselt dolgai az *Üstökösbe* kiíródva, az örökkévalóságának átadassanak, mert Kajsza Péter uram csak olyan ember volt mint más akárhány. Ki árendált egy Kóka nevű falut, marhakereskedést üzött, pénzre tett szert, s aztán megvásárolván a falut, tekintetes Kókai Kajsza Péter uram lett belőle.

Hanem volt neki három fia. Ezek miatt kell most szegény embernek az *Üstökösbe* bele jönni. Maga e sorok írója is sajnálja e dolgot, de hamar a „történet írást“ kenyerévé tette, nem tehet személyválogatást, hanem meg ír minden igaz dolgot, mi pennájára jön.

Tehát három Kókai Kajsza csemete volt. Gáspár, Menyhárt és Boldizsár. Az öreg ur bölcs előrelátása szerint e három fiúnak különböző pálya volt kitűzve.

Gáspár Kóka örökös urának volt szánva. Menyhártról a volt határozva, hogy kezdje úgy mint apja kezdte. Árendáljon falut legyen pénzes ember, s vásároljon földet. Boldizsárnak a legifjabbnak a legkönnyebb feladata jutott : legyen belőle fiskális, kezdjen pert a szomszédokkal, s nyerje meg a Kajsza család számára mindazon uradalmakat, melyek Kóka, s azon falu közt fekszenek, mit egykoron a második fiu kiárendálni s megvásárolni fog. Ha e hely nagyon messzire találna Kókától esni, annál jobb, annál szebben lehetend a kókai uradalmat a közbenesök mediatisatiójával arondirozni.

E nemes cél elérésére Kajsza Péter uram megerölteti erszényét. Boldizsárt a leendő fiskálist elküldte Marmaros-Szigetre jusra, Menyhártot az arendást s utóbb aquisitort a gazdászati akademiába M.-Ovárra. Gáspárt az *urat* Pestre, hogy ott töltsse a farsangot, s gyűjtse tapasztalait s tanulja meg, mint játsza a nagy urat egykoron?

S lön e készülődéseknek következő eredménye.

Első bukás.

A fiuk közül az első ki tanulmányi pályájáról az atyai házba vissza érkezett Menyhárt ur volt. Az ifju két évig lakott M.-Ovárott, egyig Morvában, egyig Szilésiában a magasabb kursuson.

S megerkezvén Kókára, mondja az apja.

— Fiam, te a legjobbkor jöttél. Épen most döglött meg a gulyából a legszebb bornyu. Jer mutasd meg, mit tanultál, mert hallani szeretném ítéletedet, nincs-e okunk marhadög kiütésétől tartanunk?

Menyhárt ur szemüveget tesz orrára, bonczoló-kést vesz kezébe, s apjával együtt le megy az akolba.

— Nos János — kérdi a gulyástól — mi baja eshetett ennek a bornyunak?

— Hát biz ifju uram : ezt is csak a szásrétü paczal vitte el mint a többit.

— A szásrétü paczal? mindjárt megvizsgálom.

Ezt mondva, munkához látott. Az esett bornyut hanyatt fekteté. Maga neki türkölözött; letérdelt a földre.

— Azonban a bornyunak égbemeredő lábai nagyon hátráltatják az ifjut az operációban. Kókai Péter uram belátja a bajt, és segít rajta. Ráül, s átveti magát a bornyu nyakán mint valami nyergen, s a borju megmeredt hátulsó lábait maga felé huzza.

A fiu megköszöni apja szivességét, s kezd az operációhoz.

Ezalatt az akol göze a bonczoló ifju szemüvegét párával lehelli be, s leakarja törölni, de keze nem tiszta. Mondja tehát apjának.

— Nagy szivességet tehetnél velem apám.

— S az volna fiaskám?

— Jer. Huzd ki frakkom hátulsó zsebéből a kendőmet, s töröld meg a pápaszemem üvegét.

Az apa gyanusan néz fiára, s mielőtt mozdulna, kérdi :

— Igazán azt akarod fiam?

— Természetesen. Hiszen látod hogy milyen homályos a szememen az üveg, magam pedig nem nyulhatok hozzá.

— De igazán azt akarod? — kérdi még egyszer az apa — Felkeljek? s oda menjek?

— Igen, igen apám : tedd meg kérlek e kis fáradságot.

Az apa nevetett magában, mint a ki azt mondja. Ám legyen : de hiszen te bánod meg — Ezzel hirtelen felkelt s kezéből a bornyu lábát elereszté.

A meredt lábak ezzel szabadra maradva hirtelen előbbi állásukba csapodának vissza, s ezál-

tal a tudós bonczolót úgy mellbe üték, hogy az akadémikus gazda, késestől, szemüvegestől hátra esék.

Bezzeg volt nevetés . . . midőn az urfi, meg a bornyu a földön hátulról nézének egymásra!

Az apa pedig haragjában félrelökte ügyetlen fiát, s mondá.

— Nem lesz belőled semmi: nem érted a marhatartás mesterségét: megrug még a dög-lött bornyu is!

Második bukás.

A következő évben Boldizsár urfi jött haza a jusról. Meglátja az apja, s a helyett hogy karjaiba kapná a megérkezettet, el kezd káromkodni.

— Mit kell látnom, te gyalázatos korhely! Hát nem küldtem én neked mindig elég pénzt ruhára, s te úgy szégyen szemre most is abba a kis jankliba jössz haza, mit az itteni szabó férezelt össze. Ugy kikoptál, kinőttél belőle, hogy a könyököd is kilátszik. Bizonyosan eldorbézoltad a ruhára való pénzt.

— Nem én apám — felelt szemhunyorogva a fiu — sőt inkább jól gazdálkodtam. Három esztendő alatt háromszáz forintot küldtél ruhára; a pénz itt van, s még mellé másik háromszáz forint nyereség.

— Micsoda? nyereség? Hát hogy lehetett neked az akademián nyerekedni?

— Szemesnek a világ édes apám. Mikor pénzem volt, órára, gyűrűre, könyvre, kabátra kölcsön adtam a diákoknak, s most telt zsebbel jövök haza.

— Inkább telt fejjel jöttél volna haza — felelt az apa, kinek tetszett is, nem is a fiunak ilyen gazdasági rendszere. Azután mondá -- Nos, hát aztán, mennyire jutottál a tanulással?

— Minden a legjobb kerekvágásba van apám uram; most már egy esztendeig itthon maradhatok; kitöltöm a patvarista évet, aztán megyek Pestre juratériára.

— No hát maradj itthon; egyél, igyál, tanulj, s másra ne legyen gondod.

Az öreg nem tréfált. A legelső alkalommal egy egész rakás törvénykezési könyvet hozatott a városból. A többi között megvevé 40 pengőn a Corpus Jurist, mely minthogy rég nem ért új kiadást igen drága volt. (Azóta ugyan a példányok még jobban elfogytak, a könyv ára azonban ugyancsak leszállott.)

Boldizsár urfi nem vesztegeté el drága idejét. Egész napon szobájában ült. Olvasott, de még

többször irt, úgy hogy a hányszorapja benyitott hozzá, fiát mindig munkában találta.

Igy tölt el az év.

Elérkezett az idő, hogy az ifju Pestre menjen juratériára, s letegye a censurát.

Az elutazást megelőző napon egyszerre az öreg fia szobája felől iszonyu zajt, lármát, jajgatást és piüfölködést hall.

Lélek szakadva rohan fia szobájába, s látja hogy az ő tudós Boldizsárja egy bottal agyba főbe veri a házi szolgát, s mindegyre azt kiáltja.

— Megöllek! agyon verlek gazember! Egész évi munkám gyümölcsét tetted semmivé!

Az apa kétségbeesetten ragadja ki fia kezéből a botot, s égre földre kéri a dühösködőt mondja meg mit vétett e gaz szolga, mert ha valóban rossz fát tett tüzre, inkább ő is segít drága fiacskájának a verekedésben.

— Oda vagyunk apám — ordít Boldizsár — Egész évi fáradságom gyümölcse van semmivé téve. Ez a gazember, egész télen át az én írásaimból gyűjtött a kályhába . . .

— Éjre semmirevaló — felelt az öreg, de csak hamar fiához fordulva vigasztalásképen mondá — Térj magadhoz édes magzatom: hiszen kár a mi kár, de azért a mit tanultál, nem veszi el azt tőled senki . . . Talán valami törvénykezési tudós munkát irtál édes fiam?

Menyhárt ur hallotta is nem is atyja vigasztaló szavait, csak sirt, jajgatott, s kétszer háromszor is neki akart menni a hűtlen szolgának, ha békeszerető atyja meg nem akadályozza.

Elvégre csendesülvén az ifju lelki állapota, az öreg megértheté, miről van a szó:

De bár ne értette volna meg soha! mert csak hogy a guta meg nem ütötte, midőn meghallotta miből eredt e rettentő lélek veszedelem.

Tudnillik Boldizsár urfi látván maga előtt a drága száz váltó forintos Corpus Jurist, így gondolkodott magában. Jó volna nekem e könyvnek az ára: én bizony leirom magamnak egy esztendő alatt az egészet, úgy sincs más dolgom. Nekem jó lesz a kézirat is, s ha Pestre megyek, a nyomtatott példányt mindjárt eladom!

Fog csikorgatva hagyta el a szobát az öreg. Szitkolózott köpkölözött, nem bírván erőt venni magán e második csalódása miatt.

A nyomorult! A midőn én egész esztendőn át azt hiszem fölele: tanul, ir munkálok, s ő 40 forintért éjjel nappal kopizál! De már ebből az emberből se sok lesz: s ha lesz is valami az semmi esetre sem, a minek szántam.

Harmadik bukás.

Már csak Gáspár, az elsőszülött volt hátra kit az öreg Pestre küldött hogy tanuljon meg ott ur lenni.

S valóban Gáspár urfi nem megvetendő előhaladást tett tanulmányaiban. Leveleiben, miket haza irogatott, mindig nagyobb summa pénz felküldéséről volt szó; s leküldte saját arczképét, melyről azonban itthon senki rá nem ismert. Irta hogy a közönséges ételt gyomra már meg nem emészti: lábai a pesti rosz kövezeten felmondják a szolgálatot s bérkocsi nélkül a szomszédba sem szokott átmenni. Beszél a grófnék s bárónék szerelméről, s hajborzasztó volt olvasni, midőn leírta kiállott párbajait, a féltékeny férjekkel.

— Istennek hála — mondá ilyenkor elégedett szívvel az apa — ezen egy fiamban legalább nem csalatkoztam.

A negyedik év elteltével Gáspár ur már azt írta: hogy minden ember ki urnak született legalább egy évig utazni tartozik. „Küldj azért vagy öt hatezer forintot édes öregem (mert mi urak így nevezzük apánkat) Be kell járnom Német- és Franciaországot, s aztán át kell mennem a csatornán is, mert egy jó czimborámnak Bolondston lordnak megígértem hogy a saison-t Londonban töltöm, őszire pedig kimegyek hozzá rókavadászatra.

— No már az ilyen beszédet szeretem — mond az öreg, midőn a levelet megkapta — Egy ilyen angol lord társasága csak becsületet hozhat házamba, s én nem fősvénykedhetem.

Összeszedett tehát néhány ezer forintot, s ugy határozta, hogy maga viszi fel a pénzt Pestre; legalább egyuttal fiát is meglátogatja, sőt el is kísérheti őt az ország határszéleig, mert ugy sem utazott még vasuton.

Megindul tehát, s az első napon elér Körös-Ladányba, második nap ezö-Turba, hol beszálott a kocsmába.

A kocsmáros sajnálja hogy egyetlen üres szobáját épen most foglalták el egy némi pesti urak, de ha tetszik a vendégnek, méltoztassék a nagy terembe sétálni.

Ez is more patrio.

— Te Jancsi — kérdi Balaton-Füreden X. urfi kocsisát urának egyik ismerőse — hol lakik most a te urad?

— Mindegy nekem akár hol, csak fedel alatt legyek.

Ezzel az öreg benyitá a kimutatott ajtót, s belépe a sötét füstös barlangba, melyet a vendéglős nagy teremnek talált nevezni.

Azonban alig teszi le farkasbundáját, ime ki csapódik az ajtó, s ki jö be? Senki más mint az ifju Kókai Gáspár, szivarral, magas tetejü kalappal, s nyakán egy olyan nagy kendővel, melyet falun az ideig csak az asszonyok hordtak . . .

— Te vagy itt fiam Gáspár? Hol jársz itt, hol a madár se jár? én azt gondoltam, hogy Pesten vagy s készülsz utazni.

— Ezer szerencse édes öregem hogy találalak. Egy pár héttel továbbra halasztottam utamat. Képzeld szerencsémét! Legjobb czimborám: lord Bolondston kedvet kapott meglátogatni az alföldet, s jön velem Kókára!

— Valóban? Ez igen derék. És hol van ő lordsága?

— Ki ment felpofozni a kellnert. Champagneit parancsoltunk s nem volt echt!

— No biz azt bajos is Mezö-Turon a kocsmában találni.

— Hidd meg öregem: ha csak rá nézek a falsh Champagneire, mindjárt főfájást kapok.

E pillanatban a kocsmáros a terembe lépett, gyertyát tett az asztalra, ismét kiment.

Az apa jól megcsudálta kedves fiát, ki négy év óta valóban nagyon megváltozott s elsoványodott. Azután ketten együtt asztal mellé telepedének. Gáspár Casadores szivarra gyujtva, az öreg a legcsinosabb ártándi dohányt kezdi égetni öblös tajt pipájában.

Egyszerre a midőn így eregetnék a bodor füstöt, Gáspár urfi a falra tekint, elhalaványodik megszeppen, meghunyászkodik, s kivevén szájából szivarát, még a kalapját is leveszi fejről, s mondja nagy suttogva.

— Apám, vigyázzunk, ne hogy bajba keveredjünk, mert nem szabad ám itt dohányozni, a kalapot pedig le kell venni.

— Hol? itt a kocsmában?

— Olvassa csak apám, mi van azon táblára írva.

(Vége következik.)

— Bizony nem tudom én tens uram, mert én másfél esztendeje vagyok nála mint kocsis, de még azóta egyszer sem voltunk otthon.

Milyen szerények a halottak.

Ismertem én egy nyughatatlan embert,
Kinek nem volt elég a föld, a tenger,
Utazni a felhőkbe is jára :
A villám volt szilaj paripája ;
És most milyen szépen megvan
Egy kis földalatti lakban.
Milyen szerények a halottak!

Ismertem én egy büszke férfit, a ki
Az emberben is tudott válogatni :
A ki nem volt, mint ő, olyan büszke
Azt magától nagy hamar elűzte :
És most csúszó-mászó férgek
Vele milyen jól megférnek :
Milyen szerények a halottak!

Ismertem én egy forró szívet, abban
Melegedtek sokan, mint a napban.
Sugárai bejárták a földet,
Melegétől még a sír is zöld lett :
Kopár rideg csak egy maradt
Ő maga fekszik az alatt.
Milyen szerények a halottak!

Hajdan, a mig élt, apró gyáva törpék
Előle a babér ágait letörték,
S most nagy urak, koszorúkat fonva
Keresik őt : hová tűnt el? hol van?
És ő hallgat erre mélyen, —
Olyan mélyen, — hat láb mélyen
Milyen szerények a halottak!

Feljegyzésre méltó dolgok.

— A minap Kecskeméten keresztül utaztomban látok egy fiatal huszárt; mind a két kezében visz egy köteg szalmát! szemközt jön rá a pallón egy csinos kis menyecske; a mint egymáshoz érnek, a huszár nagy keserves hangon megszólítja: „ugyan édes kedves hugom asszony, nem tenne-e velem egy jót? olyan régen kívánom már, adjon nekem egy pár csókot.“ Azzal letette a két köteg szalmát kezéből s mielőtt a megszólított bámulattából magához térhetett volna, szépen illendően megcsókolá mind a két orcáját; azzal megemelté sapkáját: „Köszönöm jó akarátját, adjon Isten ezer annyit.“ S vette megint a két zsuppot s ment odább nagy elégytlen.

— Erdélyben jártomkor egy derék városban beszélgettek a magyar urak az irodalom fontosságáról jelen helyzetünkben; egyszer csak egyik atyánkfia kiveszi szájából a félig kiszitt pipát s azt mondja: „mátul fogva nem pipázom többet, hanem a mit erre költöttem, az irodalomra adom.“ Ez tény; Abrudbányán történt; mindenki tudja és bizonyoságot tehet róla. Ugyanott lakik egy szegény sorsban levő esztergályos, a ki keresményének minden fölöslegét arra fordítja, hogy könyveket és hirlapokat szerez, s azokat mesterember társainak felolvassa. Ezek ám a feljegyezni való dolgok; nem azok a milliomosok, a kik lapjainkat megrendelik s kinn felejtik az előszobában.

Uri kényelem.

1816-ban, mikor a nagy fejedelmi Congressus alkalmával az a fényes bevonulás rendeződött Pesten, X X bánati gazdag ur föltette magában, hogy ezt a hét országra szóló nagy ünnepélyt ő is megfogja nézni, akár-mibe kerüljön is.

Került pedig az nagyon sokba, mert azokban az utcákban, miken a fejedelmi díszmenetnek végig kellett vonulni, minden ablak olyan drágán volt már előre kibérelve, hogy azt igazán csak az ide csődült angolok és muszkák fizethették meg.

No de kivetni való pénze nem csak az angolnak és oroszoknak van. Kitesznek e tekintetben magukért a magyar lordok is, X X ur két egész szobát vett ki bérbe Pest legelőkelőbb vendéglőjében két hónapra, három ablakkal az utcára. Képzeltetni, hogy annyi hercegi konkurrenzia mellett micsoda iszonyu pénzébe került az neki? Hanem hát ő megakart mutatni, hogy ez neki — telik.

Megérkezik végre az emlékezetes nap. Előtte való éjjel azonban X X ur kiéssé tovább találta a fővárosi élvezetek kedvéért szeméit nyitva tartani a szükségesnél, a minek következtében reggel annyira elaludt, hogy már ütötték a dobot, fújták a trombitát az utcákon, megindult a minden képzeletet felül muló pompás díszmenet s X X ur még javában húzta a bőrt a fagyon.

Végre pitvarnoka kötelességének tartá bemenni hozzá és felkölteni.

— No mi baj?

— Nagyságos uram; a díszmenet már kezdődik.

— Hát aztán? Bánom is én. Hogy mersz engemet fölkelteni, mikor alszom? Kitakarodj mindjárt.

Azzal befordult és aludt tovább.

Még sem alhatott azonban igen sokáig, mert a nagy dobolás, trombitálás nem engedte; de mire fölkel, csakugyan vége volt már az egész pompának, s ő nem látott meg a drága ablakaiból egyebet egy pár hátul kullogó gyalog regementnél.

Mikor aztán uri társai kötődtek vele, hogy elaludta a díszmenetet, büszkén monda nekik.

— Már ha én jó izün alszom, senki szépségeért sem kelek fel.

Ez az igazi uri fényezés!

Ne bántsa az ember a magánál rosszabbakat.

A jó öreg B. egyszer valami rendkívüli gyarló társasággal próbálgatá sok ideig, hogy mennyit áll ki a debreczeni publikum türelme?

Volt nála Kis ur, Nagy ur, Fehér ur, Fekete ur s több aféle becsületes emberek, egyik ártatlanabb mint a másik.

A publikum zúgolódott, káromkodott. B. ugy tett mintha nem hallaná.

Egyszer aztán a saját társasága tagjai rohannak rá: „ezt a Nagy urat minek tartja, a közönség haragszik rá, nem állhatja; ilyen rossz, meg amolyan rossz: bo-csússa el.

— Kedves barátom, szól philosophi arezzal az igazgató a panaszttevőhöz. Igaz, hogy Nagy ur legrosszabb tagja a társaságnak s a közönség ki nem állhatja, de ha azt elbocsátom, akkor majd ön fog a legrosszabb lenni; ön kerül az üldözésbe.

Es ugy is történt, a hogy mondá: mert a mint a legrosszabbat elbocsátá, jött a sor a kevésbé rosszra, annak esett a publikum; tavaszra az igazgató egyedül maradt a padon.

Azért nem kell bántani a nálunknál rosszabbakat.

Ez ugyan meglátta Pestet.

Rég vágyott a jámbor mármaros-szigeti diák meglátni Pestet, ennek hírhedett nevezetességeit, a muzeumot, a színházat, Buda várát, a lánczhidat, az írókat, a tudósokat s más afféle természetsudáit; hanem a jámbornak soha sem futotta ki a költsége ezt a hosszadalmas utat.

Egyszer a véletlen szerencse úgy hozza magával, hogy mármarosi fuvarosok egész Pestig vállalkoznak leszállítani sőt; a mi diákunk megtudja ezt, kap az alkalmon, beszél az emberekkel, meg is alkuszik velük négy bankó forintban oda és vissza, a mi elég becsületes alknak nevezhető.

Hét napig tartott a keserves utazás, zötyögős uton, kósó hátán; három nap szakadt is az eső, s két éjjel a mezőn kellett hálni a szekér alatt; de a lelkesült ifju mind kiállta ezt hősi módon s a hetedik napon meglelt érte az a jutalma, hogy az est ködeiből meglátá kiemelkedni őt Buda várát, s Pestnek palotáit.

Végre tehát elérte célját; éjszakára azonban megint csak ott maradt a sós szekerekkel, a sóháznál, mert az ember hol keressen ilyen későn szállást abban a nagy idegen városban.

A fuvarosoknak ezalatt eszükbe jutott, hogy hát ha elvégezhetnék ők még ma a szállítmány átadását, nem kellene vele holnap időzni; addig alkalmatlankodtak a sós tiszték nyakán, míg azok késő este átvették tőlük a sőt, kifizették őket s eresztették odább.

Reggel három órákor költik a diákot.

— Megyünk haza ifjur?

— Hová haza?

— Hát Szigetre.

A jámbor hiába könyörgött, hiába esdekelt, hogy csak egy napig, csak fél napig várjanak még, míg legalább végig szalad Pesten, hogy legalább látott legyen belőle valami; csak a lánczhidat, csak azt a házat, a melyeknek lapos a teteje; nem bírta őket rábeszélni; visszavitték Mármaros-Szigetre a nélkül, hogy egyebet látott volna Pestből a sóháznál; az pedig tudjuk hogy a város végén van.

Jó tanács ez mindenkinek.

Egy magyar előkelő ur R . . y, ki mindamellett is, hogy igen szép vagyona volt, örökösén pénztelenséggel küzködött, felment utoljára az öreg báró Sinához; kinek mint tudjuk, meglehetősen rendben maradtak az ügyei, azzal a barátságos kérelemmel, hogy mint régi jó ismerősének, adjon neki valami jó tanácsot; hogyan kellene szétzilált ügyeit rendbeszedni?

— Igen szívesen, monda neki a báró; én értek hozzá, nem is csinállok belőle titkot; a kegyed ügyei igen szépen rendezhetők, majd beszéljünk felőle körülmenyesen.

Azzal más tárgyra vitte a beszédet; eldiskurálgattak késő estig, akkor ideje támadt a vacsorára menetelnek; a báró mondá R . . y urnak, hogy menjenek együtt a vendéglőbe, ő ott szokott vacsorálni.

A mint leérnek a lépcsőn, látják hogy esik az eső, R . . y kiált a kapusnak, hogy szaladjon bérkocsiért.

— Minek volna? mondá a báró; van nálam esernyő, elférünk alatta mind a ketten; a vendéglő itt van a szomszéd utczában.

Azzal szépen elmentek ketten egy esernyő alatt; a vendéglőben helyet foglaltak egy asztalnál: vacsoráltak, beszélgettek: R . . y csak várta, hogy mikor fog már Sina a kívánt tanácsadásokra térni? de ez csak mindig mellőzte a kérdést.

Végtére aztán fizetnek: R . . y ur kiadott öt forintot mindenféleért, a mibe bele sem kóstolt, báró Sina pedig fizetett összesen 48 krajczárt.

Mikor aztán elakartak válni egymástól, R . . y megemlíté, hogy mikor lehetne tehát szerencsés a báró kegyes tanácsadásait meghallani?

— Én úgy gondolom, felelt neki a nagy financiér, hogy már eleget beszéltem felőle: — éljen ön úgy, mint én és rendezve lesznek az ügyei.

A portiron miraculeus de Quito.

Ugyanazon barátunknál történt, kinek a multkor az amerikai hagymáját megették pézsmakacsa pörkölttel, hogy nagy utánjárással megszerez egyenesen New Yorkból egynehány szem legujabb faj Quitoi csoda portiron tökmagot; szemenkint egy dollárjával fizetve. A mint épen megkapja a magokat; vendége érkezik; ő maga kisiet, hogy a vendég kocsijáról, lovaíró gondoskodjék s mire bejön, hát már akkorra a barátom uram javában porcoztatja az asztalon talált portiron miraculeus de Quito jó ízű magvait.

Magyar szójátékok.

1. *Fujja* kend már azt a dudát bácsi — szólt egy lakodalmas legény a bördudáshoz.

— Nem meleg az öcsém — felelt az laconice.

2. Csak gondolja el kigyelmed, tegnap még ide haza nem voltam *felverték a házamat*, — panaszkodik egy ember szomszédjának.

— Náddal? kérdezé tőle félreértést tettetve a másik. NB. felverni a házat náddal = a nádas házak tetejét *kitatarozni*.

3. Meglátogatta egy uri ember a másikat a tanyáján s a szérü felé sétálva beszélgettek valami irodalmi ügyről, a többek közt szóba jött hogy Szász Károly Magyarhonban körülbelől a legjobb fordító.

Az utolsó szót már az öreg béres is hallotta, ki személyesen is ismeré Sz. Kt. mint tiszteletesét.

— Micsoda? legjobb fordító? — szólalt meg a varju-szárnybajuszu béres, de iszen, majd meglátnám én, hogy ha beágyaznék 8 ló alá 20 csomót ebből a nedves árpából, győzne-e mellettem fordítani — (ő érteite: ágyást.)

M E N D E M O N D A.

Aranymondatok.

„Ha látod, hogy valaki szűkölködik, nyisd meg előtte fiókot, végy elő — egy iv papírost s csinálj számára aláírási ívet.“

„Jób próféta igen jól járt, hogy midőn mindenét elveszté, ökreit, tevéit, gyermekeit; — egyúttal pörlekedő feleségét is el nem veszté; mert az írás azt mondja, hogy azután mindent kétszeresen kapott vissza, a mit elvesztett.“

„A szerelem mindent pótol: ... ha tudnillik valami gazdag bankár veszi meg, a ki azután mindent ad érte.“

„Soha se igyál abbul a borból, a mit magad árulsz, mert fájdalmas a csalatás, de a csalódás még fájdalmasabb.“

„Ars longa, vita brevis“ magyarul: *hosszú* a dráma, a publikum türelme pedig *rövid*.

„Ha a tudós társaságra akarsz elménczkedni, mindig csak a levelező tagokat bánts, a kiknek nincs szavazatuk.“

Szép hegedűszóban mondott hírek.

◊ Az újságírók még mindig beszélnek, hogy a drámaírók visszakapják a színházi szabadjegyeket. Az igazgató választmány pedig azt mondja erre, hogy „*makkal álmolni szabad*“.

◊ Mennyivel keserűbb az író sorsa, mint a színészé, kitünik abból, hogy a szerkesztő programja az elsőket így nevezi „*dolgozó társak*“ — az utóbbiakat pedig a színlap eként: „*játszó személyek*.“

◊ Azt beszélnek, hogy egy hirhedett, de megbukott üzér ismét „*lábra kapott*“: úgy kell érteni, hogy eladta a lovait és most *gyalog jár*.

◊ Egy művész azt kérdezte Kakas Mártontól, hogy mi az a „*kothurnus*“, a mit a kritikusok annyit emlegetnek? Márton azt felelte neki rá, hogy „*kalucsni*“, azóta a derék férfi „*gummi felcipőkben*“ tanul szavalni.

◊ Egy magyar író nem rég saját hiteles jelenlétükben következő szavakban adá tanubizonyságát rettentő szerénységének: „Magyarországnak ez ideig csak két nagy férfia volt: az egyik Mátyás király, a másik én“ (már mint ő!) A szerénység tulajdonképen abban fekszik, hogy Mátyás királyt elébb említette, mint magát.

Kapeziózus kérdések.

1. Hogyan van ez? egy szép menyecske től többen kérnek *valamit*, mindannyian *kosarat* kapnak tőle, és mégis mindenki megkapja a magáét?

(Válasz: A menyecske kosáronon felesége; kosarat kérnek tőle a levek s kapnak is kívánat szerint.)

2. Ha a polgári törvények szerint minden *árvának* kell gondnokot rendelni, valjon *Árva* vármegyének is kell-e *kurátor*?

(Válasz: Kell bizony, míg férhez nem megy; az pedig ki tudja mikor lesz?)

R é b u s z.

(Megfejtése a jövő számban.)

Szerkesztői sub rosa.

— A nagy Fridrikról szóló adomákat nem a mi feladatunk megismertetni. Proletár keservei; Halálrecepte és a többiek nem adódnak. — Duna-Földvár M. J. úrnak: lapjainkat beborítókozva küldeni nem szabad; azaz, hogy szabad, hanem akkor egész levéldíjt fizetünk értük, minden számért 10 uj-krajczárt, annyit pedig minden ezókmókosztul együtt sem érnek. — Egerbe T. úrnak. Azt mi megengedjük, hogy a Nővilág szerkesztője kegyed becses küldeményét kiadhatónak találta; de ebből logice nem az következnek: hogy adja ki hát az Üstökös, hanem hogy adja ki hát a Nővilág. A szerkesztő egyébiránt nem bíró, hanem csak vásáros fél: ha kell neki valami, megszerzi, ha nem kell, megköszöni s visszaadja. — Bodor Sándor, használható adatok. — „Mi rosszabb a sárgarépanál?“ Nem akarjuk önnek azt felelni, hogy mingyárt ez a humoreszk itt ni! hanem kérjük, hogy engedje még érne egy kissé a humorát. A humor nem olyan mint az ugorka, hogy csak zölden jó; a humor olyan, mint a berkenye, nyersen nem jó, elébb meg kell neki poshadni, még akkor sem jó,

hanem elébb ki kell belőle főzni a spiritust; csak akkor jó: — a ki szereti. Birálat Bolond Miska naptárára. Hagyjuk fel ezt a mulatságot a komoly és tudományos lapok számára. Cséplő Gáspár: Van a versekben némi zamatja a humornak, de még nagyon must izü, nem tudjuk, milyen lesz bornak? — Érmelléki nádsíp. Mindent jól kezd, de semmit sem végez be. — Mi a baj és mi nem baj? Baj az, mikor egy ilyen jó téma fölött irt elmefuttatásnak az a része, a melyik élcezes, ki nem adható, a melyik pedig kiadható, az nem élcezes; hanem aztán még sem baj, mert van a szerkesztőnek egy plajbásza, a melyiknek az egyik vége zöld, a másik meg veres; a veressel kitörüli az első részt, a zölddel a másodikat, s azt írja a szerzőnek: verte stylum! ezután az élcezet a kiadható részbe rakd. Nagy-Szöllőse G. F. úrnak. A kívánt könyvet valóban sehol sem lehet többé megszerezni. — A lunátikus: igen jó kedélyes történetek. Közöltetni fognak. — Nagy-Körösi adomák: valami használható van bennük. — Cholera elleni szer bevehető: ámbár az Üstökösnek nincs choleraja.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten
(Egyetem-utca 4. sz.)

RETROSPECTUS.

Visszatekintés az elmúlt évharmad

nagyszerü, kisszerü, édes és keserü eseményeire.

Stereoscopon át mutogatja Kakas Márton.

— *A magyar tudós társaság tagjai számát kiegészítvén, azokat jövőben következő osztályokra sorozza.*

1-ső osztály. *Dolgozó tagok* : olyanok, a kik valamit dolgoznak.

2-ik osztály. *Dolgozott tagok* : olyanok, a kik már dolgoztak valamit és most pihennek.

3-ik osztály. *Dolgozandó tagok* : a kik fognak dolgozni valamit, épen készülnek hozzá.

4-ik osztály. *Dolgozatlan tagok* : a kik nem dolgoztak még semmit; és

5-ik osztály. *Dolgozatlan tagok* : a kik nem is fognak dolgozni semmit.

— Patikárius Ferkó feleségül vette Boka szép leányát. Neki már most nem szabad *összeütni a bokáját.*

— Katona szobra *életnagyságu czizmákban* felállittatik; egy debreczeni ember azt a megjegyzést teszi, hogy de szegény emberek voltak akkor a magyar írók, ha még *süvegjük sem volt.*

— *Isztripek* jeles jószágigazgató gr. *Strupfli* uradalmát mind bevetvén krumplival; arra a tapasztalásra jut, hogy ha az embernek akármilyen szép krumplitermése volt, de ha nem kap nap-számot, a ki azt decemberig felszedje a földből, még is rossz volt a termése.

— Több nevelőintézet próbatétei az *úszás* tudományából. A növendék urfiaknak erre lesz legtöbb szükségük.

— A budapesti conservatorium a drámai tánczék helyett egy sokkal czélszerűbb és szükségesebb tánczékot állít fel — *szakképzett éjjeli őrök*, vulgo bakterek számára, kikből időközönként a nemzeti színház is ujonczozhat operájához soló-énekeseket.

— Hugó Károlytól a nemzeti színpadon egy *végtelen* darabot adnak elő (a melyiknek tudnilik elmaradt a vége.) Több hirlap követeli a darabnak a végét. Egy hirlap aztán utólagosan közli a darab végét. Erre aztán helyre áll a béke.

— Valaki *abyssiniai Venust* mutogat, mely hetvenkét darabra szétszedhető. Nem ujság nálunk. Mi mutathatunk neki olyan Venust eleget, a kinek maga a szíve szétszedhető hetvenkét darabra!

— Több rendbeli jámbor emberek, a kik nagyon megvannak már mindennel elégedve, a mi ezen a világon található, azon könyörögnek a *Donáti üstökösnek*, hogy jöjjön már olyan közel a földhöz, hogy felmászhasanak bele s vigye el az embert valahová máshová, akárhová.

— Az elmúlt nyáron sok helyen kutak és patatok merőben kiszáradtak, még a X. X. *feuilletonja* is.

— *Pepita* jön! Most már nem csak maga tánczol, hanem a leánya is. Műértők azt állítják, hogy a fiatal kisasszony az édes mamája által feltalált művészi fogásokat még *magasabbra* fogja emelni.

— Az *augzburgi allgemeine* ujság megszűnik augzburgi, és allgemein lenni. Mivel hogy most csupán Magyarországról kétezer előfizetőjével kevesebbje van, mint 15 év előtt, ebből azt a statistikai adatot meríti, hogy a magyarok annyira retrograd haladnak a civilisatióban, hogy már olvasni sem tudnak.

— Doktor Tormay hivatalos jelentése szerint az elmúlt évharmadban sokkal kisebb volt a halandóság, mint a tavalyiban: nincsenek azonban ideértve a szerencsétlenül kimult *drámák, operák és vígjátékok*.

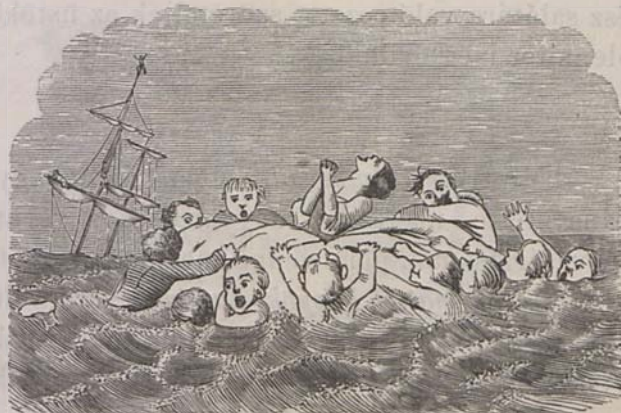
— Az egyesült oláhfejedelemségeknél a kajmakám választáskor, idős *Dumas Sándor*, mint legtöbb joggal bíró praetendens lép föl, miután csakugyan ő a legnagyobb mestere a *románoknak*.

— Minthogy a nemzeti színháznál az a jó szokás van, hogy a szindarabok *névnapjait* felszokták tartani; például Miklós napján előadják Mikulást, pünkösdkor Pünkösdi királynét, vásárkor Falusiakat, Moóri vásárt, Richmondi vásárt; Kakas Márton olyan jó volt, hogy még több ilyen alkalmyszerű névnap darabot is keresett össze, a mi nagy könnyebbségére fog szolgálni a hetirend készítőnek; például: Béla napjára *Béla futása*, III. Béla, *Vuk Béla*; Pál fordulására *drúszája* a népszínmű; Mór napjára *Othello*, a velencei mór. Károly napjára *Don Carlos*, XII. Károly; Richardra III. *Richard*; Salamonra, *uagynaz Vörösmartytól*; Juliára *Romeo és Julia*; Szilárd napra *nagy Constantin*; Mátyás napra *Mátyás király lesz, Mátyás diák, Ludas Matyi*; Kálmánra *Könyves Kálmán*; Leanderre *Tenger és szerelem hullámai*; Quasimodo vasárnapra *Notredámi toronyőr*. Simpliciusra *Szerelem és champagnei*; Sára nap-

ján *Sárika, vagy a falusi egyszerűség*; Eduard napra *ugyanaz Kunigundával*; Kázmér napra *utolsó Zách*; Adorjánra *Adorjánok és Jenők*; János napra *Enyingi Török János, János lovag, Parlagi Jancsi*; Francziskára *Franczka a makranczos hölgy*; Gergely napra *Szökött katona*; Benedek napra *Bánk bán*; Katalin napra *Czárnö*; Vizkeresztre *Egy pohár víz*; Benjámín napra *Lengyelországi Benjámín*; Patrik napra *A fehérek*; Timonra *Athéni Timon*; György napra *Brankovics György*; Ivó napjára *Magyarok Törökhonban*; Ilonára *Tündér Ilona*; Petronellára *detto mit Obers*; Vidre *Vid*; Vazulra *Vazul*; Lászlóra *IV. László*; Leóra *Vén arszlán és fia*; Luiza napra *Ármány és szerelem*; Henrik napra *V-ik, VI-ik, VII-ik és VIII-ik Henrik*; Margit napra *Neslei torony*; Anna napra *Nina, Náni, Netti*; Klára napra *Zách nemzetség*; Egyed napra *Károly úr bogara*; minthogy ennek a morálja az, hogy „egyed — a fokhagymás rostélyost”; Rozáliára *Rózsa, rózsakirályné, Rozina, Rózsa és Rózsika*; Máté napra *Tulokmányi Máté*; Móriczra *Benyovszky Móricz*; Dienesre *ugyanaz : vagy a királyi ebéd*; szent Gál napra *Szentgáli vadászok*; Vendelre *Pokolkői Vendelin, vagy a rézsarkonsforgó tündérvár*; Hubert napra *Büvös vadász*; Hugó napra *Hugonották*; Czelesztinára *Kövér Czelesztinája*; Borbálára *Ekebontó Borbála*; Judit mellé *Holofernes*; Luczára *Luczaszéke*; Lázárra *ő maga a pásztor*; Tamásra *Tamás bátya*; Saroltára *Charlotte kapitány*; Illésre a *próféta*; Deborára *megint ő maga*; Jolán napra *CoriJolán*; Lajosra *Nagy Lajos kora*; Antal napra *Antonius vagy Antony*; Mária napra *Mari a népből, Stuart Mária*; Dávid napra *Eszter Dávidkával*; Eszter napra *ugyan ez megfordítva Dávid Eszterkével*; Ágnes napra *Ronow Ágnes*; s esztendő utolsó napjára *Végrendelet*, ez levén a végső rendelete a rendezőnek. Hát nem angyali dolga lenne-e módon a művezetőnek? csak a kalendáriumba kellene néznie s tudná, hogy mi darabot adjon holnap?

— Jelentjük tisztelt előfizetőinknek!!! mielőtt valamelyik tisztelt kolléga el nem kapja elő-

lünk az eszmét; miszerint valaki Bécsben olyan papirost találván fel, melyet össze lehet gyűrni, kimosni, megszáritani, megint kiteglázni, *mint a vásznat*; mi jövőre ilyen papiroson szándékozunk lapunkat kiadni; ha azután a tisztelt előfizető végig olvasta az Üstököst, megtudta a mit tudni akart belőle; szappant fog neki, lemossa róla a betűt, kiszabja ingnek vagy mellénynek, megvarratja s elviseli, vagy pedig ki sem mosatja, hanem csak azon módon képestül, rébuszostul varrat belőle ingeket és lájblikat, hisz úgy is divat most ilyen képes ingeket viselni s legalább minden embernek lesz a másíkról mit leolvasni. Akkor már csak lesz sok előfizetőnk!

— Az Oczeánon egy kivándorlókkal terhelt hajó elsülyed : a rajta levő *crinolinok* azonban mind addig lengő állapotban tartják, míg egy másik hajó segítségére érkezik.

— Magyarországon *fapapucskészítő* gyár alakul. De már ezt lehetetlen meg nem énekelnem : „Üdvözöllek oh hazánkban meghonosult *fapapucs*! A ki lész köztünk és Európa civilizáltabb népei közt *kapocs*. A miben az ember igaz hogy úgy néz ki, mint a *medvebocs*.

De az is igaz, hogy benne egymás lábára nem tapocs. S bár a delnök lába ettől lesz, mint a *ludtalp*, oly *lapocs*, Ámde aztán nem is árt meg neki semmi *locspocs*. Azért lelkesülve fogadjon *Mocs, Kocs és Magocs*, Húzd fel *múzsám* te is s repülj benne : — *toecses!*

— Az *üstökös* azzal bolondítván a világot, hogy mikor ő megjelen, abban az évben *jó bor* terem; Korkoványon, a hol ez úttal must helyett kész salátára való ecetet szüreteltek, az *üstökös*t solenniter meglövöldözik.

— Minthogy *Rothschild* olyan igen nagyon utánvetette magát a magyarországi vasutak megvásárlásának, nem venné meg már egyúttal a *Füzes-Gyarmattól Püspök-Ladányig* vezető dülő utat is? ez ugyan nem *vasas út*, de még inkább *aczélos*, igen olcsón megkaphatná, kivált mikor nagy a sár.

— Soha sem állt még *Buda* olyan jól, mint ezen a télen: — tudnillik az a sok prémes mente, a mit *Budának* híznak s a mi olyan jól áll.

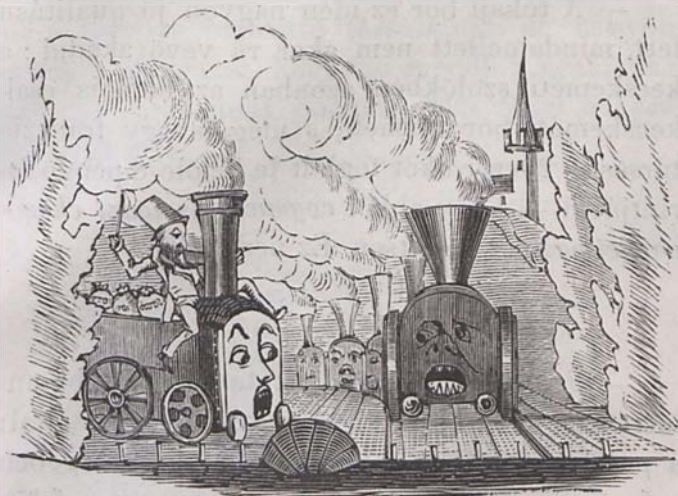
— Egy *főrangu sportsman* nemrég a maga rendeltetése helyén panaszt emel, hogy az újabb időkben lábrakapó „*gazdálkodási kór*” annyira kiirtotta a nagy vadakat, hogy igazi vadásznak alig van már helye, hol elégíthetni ki nemes szenvedélyét. Hát még majd ötven esztendő múlva, mikorra a *gazdálkodási kór* nem csak a medvéket, de még a nyulakat, de még az ürgeket is úgy kipusztította, hogy a *sport* és *hunt* férfiai ilyenforma „*hallali*”-kat fognak csak csinálni, mint ez itt la!

— Egy bécsi lap Budáról azt kérdezteté tőlünk, hogy mért ne lehetne a magyar tudós társaságban mindenféle nyelven praelegálni, mikor Magyarországon mások is laknak, nem csak magyarok? Hát mink meg azt kérdezzük tőle, hogy

miért nem szabad az *Europa vendéglőben* ingyen ebédelni minden embernek, a ki *Europában lakik*?

— Mayerbeer és Scribe ismét egy új nagy operát írtak, melynek címe: „*Még egy próféta.*“ A hogy értesülünk, e jeles dalmű hőse *Rotschild*. Különösen sikerültnek állítják benne az összes börzei haussiérek és baissiérek által exequált kardalt — és a *locomotivok tánczát*. A párizsi színpadon e végre saját vasutat építenek, melyen tizenkét eleven gőzmozdony fog a közönség előtt alá s fel defilírozni; mindegyik egy-egy symphoniát füttyölve a „*jövő zenéjéből.*“

— *A tiszai vasút-társaság* bekebleztetik az *Ábrahám* kebelébe.

— Irodalmi társaság alakul a végre, hogy *Shakespeare*t kiadja magyar fordításban, ugyan-

akkor egy másik irodalmi kompánia abban fáradozik, hogy *Schillert* adja ki fordításban.

— Ez azon *stereotyp-babérkoszorúnak* képmása, melyet a magyar színház tagjai szoktak egymásnak jutalomjátékok alkalmával hajtani. Ma lehajítja X Y-nak; holnap lehajítja Y X-nek, s minden rendben van.

— *Concert-saison.* Hegedű, zongora, klarinét, bombardon, violoncello és támtám. A kétségbeesett publicum nem tudja már, hogy merre szaladjon?

— Nehány lelkes honleány pártját fogja a méltatlanul üldözött, sok felől rágalmozott ártatlan *krinolin*nak s olyan egyesületet alakít, melynek minden tagja kötelezi magát, ha színházba megy, két zártszéket foglalni el egyszerre.

— A két világrészt összekötő villanytelegraf a fölötti szégyenében, hogy a két világrésznek nincs nevezetesebb ide-oda izenni-valója, mint az: hogy küldjenek Amerikából egy szivarra való tüzet Angliába; megnémul, és elég oka van rá.

— *Wertheim*, a tűz- és betörésmentes pénztárak feltalálója praemiumot küld azoknak a zsványoknak, a kik a becskereki pénztárt elrabolták s nem tudván feltörni, az útfélen elhagyták; mert ennél hatalmasabb reklamát nem igen köszönhet senkinek.

— Szalmaözvegyeknek nem jó a tüzhöz közel járni, mert hamar beléjük kap a láng.

— A tokaji bor ez idén nagyon jó minőségű lett, mindamellett nem akar rá vevő akadni: a kecskeméti szőlőkben azonban az idén is csak kecskeméti bor termett, s még is egy francia társaság 20ezer akót foglalt le belőle 8 pengő forintjával — hogy abból *cognacot* és *igazi champagnei pezsgőt* készítsen. Ez nem tréfa.

— *Bagdanoff Nadejda* itt tánczolt és bámulatra ragadta a közönséget merész szökései által; a *politikus csizmadia*, ki a maga mesterségében már Apelles óta nagy tekintély, erre azt a felfedezést teszi, hogy könnyű neki olyan nagyokat ugrani, mert *gummi-elasztikumból* van a cipője talpa.

— Kövér Lajos tisztelt hazánkfia lábra állítja a *czigányország autonomiáját*, Vahot Imre ki-nevezi bele Patikáros Ferkót *czigányok királyának* a Napkeletben; Patikáros Ferkó ezért megteszi őt viszont *czigányok „hérválasztófejedelmének*.”

— Hamar Leo ajánlkozik a *villanydelejességet* oly módon alkalmazni a nemzeti színháznál, hogy minden hegedű- és bőgővonó egyszerre ránduljon magától a karmester intésére, s ez által az egész orchestrum fölöslegessé válik.

— Azt mondta böles Salamon, hogy „minden hiúság a világon;” hanem azért még is *ezer feleséget* vett.

— Egész Európában minden ujság egy álló hónapig elrágódik ezen a thémán: „*mit mondtal ember?*” (Montalembert) Milyen jó dolog volt Bodónétul feltalálni, hogy másrul beszéljen, mikor a bor árát kérik.

— Egy zarándmegyei ember biztosítja a há-
zát a magyar biztosító társulatnál; de nagyon
megkéri az urakat, hogy ne mondják senkinek;
mert ha megtudnák odahaza, ötet majd *nagyon*
csúfolnák érte.

— *Nagy takarmány-szükség.* Tulokmányi Máté
benyit egy helyre azzal a kérdéssel, hogy „itt sok
üres szalmát“ csépelnek, nem adnának belőle egy-
nehány szekérrel?

— Minden ember csodálkozik rajta, hogy a
városligeti tóból kifogyott a víz : pedig nagyon
természetes a dolog; ha *télen* eladták belőle a *je-*
get, hogy kívánják, hogy *nyáron* víz legyen
benne?

— Uj népszerű hirlap támad, *Hirmondó* cím
alatt; mely azt kívánja, hogy százezer *olvasója*
legyen. Én gyűjtöttem már rá száz *olvasót*, igaz,
hogy egy sem előfizető, kérem, mi procentet ka-
pok belőle?

— A perzsa khán *húszezer butellia tokajit* ren-
delt meg a maga számára, de minthogy a magyar
ujságok ezt előre kifecsegték, már most nem meri
elvitetni, minthogy az alkoránban tiltva van a
borital. Titokban kellett volna ezt tartani szépen,
nem pedig kitrombitálni : „a perzsa sakk bort

iszik!“ Már most majd olyan bort iszik, a melyik
nem beszél előre.

— Annyira tele vagyunk már a koncertek-
kel, hogy a holdba sem kívánczunk feljutni,
tudván azt, hogy ott is szent Dávid hegedül.

— Valahányszor azt olvasom, hogy a poéták
kedveseik ajkait cseresznyéhez hasonlítják, min-
dig az jut eszembe, hogy a kisasszony fekete cse-
resznyét evett s most kupikék tőle a szája.

— Nem régen valahol ilyen című könyv je-
lent meg : „arany titkok, melyek után egy év
alatt akárki feleséget és férjet kaphat“. A könyv
nagyon kel. Hát még az mennyire kelne, a me-
lyik azt tanítaná : „hogyan lehet egy év alatt
megint megszabadulni tőle?“

— Mi a neve annak a fájdalomnak, a mit a
hegedüszó barátai éreznek, kik a Ferni testvé-
rekbe halálosan beléjök szerettek?

(Dolores in-Ferni.)

— Egy magyar drámaíró szerencsés sikerrel
alkalmazza a hódok (castor) építkezési elveit a
hazafiúságra, úgy építkezvén, hogy egy hazája
legyen a víz felett, a másik a víz alatt. Mikor az-
tán a száraz lakába megérkezik, akkor az ürgék
és mókusok tánczolnak örömben s hirdetik,
hogy a nagy *egér haza*-érkezett, mikor megint a
víz alá megy, akkor a halak és rákok tapsolnak,
hogy a nagy *vízi állat haza*-érkezett s mind ket-
ten boldogok.

— Uj pénzt ez esztendőben leghamarább lát-
tak a tudósok, a kik az akadémiai jutalmakat meg-
kapták, mert rájuk nézve mindig *új dolog* a pénz.

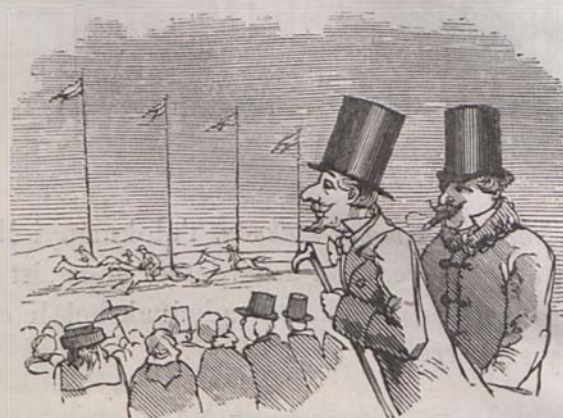
— A tudóstársaság philologiai osztálya bizottmányt küld ki, hogy vizsgálja meg, valyon csakugyan van-e hát valami nyelvrokonság közöttünk s a *finnek, csuraszok és a nemzeti színházi énekesek* között?

— A hirlap-bélyeg fele a politikai lapokról a szépirodalmiakra rovatik által. *Aequalis divisio non perturbat fratres* (Egyenlő osztály nem tesz háboruságot testvérek közt).

— A magyar írókat, kik ez előtt husz évvel a *múzsákat* nagy nyájassággal vezették be a nemzeti színházba, ezúttal a múzsák vezetik ki a színházból, még sokkal nagyobb nyájassággal.

— Egész ősön keresztül nem volt *semmiféle eső*; hanem aztán a november, december kipótolta: először esett hó, azután eső; azután esett kalendárium; azután megint hó, megint eső; azután estek égből hullott énekesek és drámák felváltva; megint hó, dara és zegernyezápor, aztán megint előfizetési iverk; ez az eső eltartott két hétig; a gazdák nem is szánhattak a nagy nyirok miatt: most azonban már egészen *szárazon* vagyunk; földek és hirlapok, szerkesztők és publicum.

— X. Y. magyar gróf az *idei lóversenyen* elveszit 20000 forintot készpénzben egy nap alatt, estére azonban egy másik lóversenyen *regressirozza* magát.

— Annak a *négy paripának* a képe, a mikkel gróf X. Y. regressirozta magát.